

— Έχει το άρθρο 5, παράγραφος 6, της οδηγίας 2008/48/ΕΚ την έννοια ότι αντιβαίνει προς αυτό το να προκύπτουν οι παρεχόμενες στον καταναλωτή προσήκουσες διευκρινίσεις μόνον από τις συμβατικές πληροφορίες οι οποίες αναφέρονται στη σύμβαση πιστώσεως, χωρίς κατάρτιση συγκεκριμένου εγγράφου;

(¹) Οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008, για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 133, σ. 66).

Αναίρεση που άσκησε στις 12 Αυγούστου 2013 η Donaldson Filtration GmbH κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 30ής Μαΐου 2013 στην υπόθεση T-396/11, ultra air GmbH κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-450/13 P)

(2013/C 313/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Donaldson Filtration GmbH (εκπρόσωποι: N. Siebertz, M. Teworte-Vey, και A. Revert, Rechtsanwältinnen)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), ultra air GmbH

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 30ής Μαΐου 2013 στην υπόθεση T-396/11 και, ακολούθως, να απορρίψει την προσφυγή της ultra air GmbH με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς, της 18ης Μαΐου 2011, στην υπόθεση R 374/2010-4,

— να καταδικάσει την ultra air GmbH τα δικαστικά έξοδα της ανααιρεσείουσας.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι αναίρεσεως που προβάλλονται κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου είναι, κατ' ουσίαν, οι εξής:

1) Μη εκτίμηση της ενστάσεως περί καταχρήσεως δικαιώματος ως γενικής νομικής έννοιας

Με την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, μη λαμβάνοντας υπόψη, κατά παράβαση της νομολογίας του Δικαστηρίου, το γεγονός ότι η γενική νομική έννοια της ενστάσεως περί καταχρήσεως δικαιώματος, η οποία επιτρέπει και επιβάλλει την εξέταση των περιστάσεων κάθε μεμονωμένης περιπτώσεως, πρέπει να εξετάζεται

και στο πλαίσιο του κοινοτικού δικαίου περί σημάτων. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε μόνο στη διαπίστωση ότι η διαδικασία βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 56, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 (¹), συνιστά *actio popularis* και, κατόπιν τούτου, δεν προέβη σε εξέταση των συγκεκριμένων περιστάσεων της επίμαχης υποθέσεως.

Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο παρέβλεψε το γεγονός ότι, καιτοι ο νομοθέτης θέσπισε τη διαδικασία κηρύξεως της ακυρότητας ενός σήματος βάσει του άρθρου 56, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 ως μια μορφή *actio popularis*, εντούτοις, τούτο δεν εμποδίζει τη συνεκτίμηση της ενστάσεως περί καταχρήσεως δικαιώματος ως γενικής νομικής έννοιας, η οποία πρέπει να τηρείται και στο πλαίσιο του κοινοτικού δικαίου.

Συγκεκριμένα, ο αποκλεισμός της υποβολής καταχρηστικών αιτήσεων δεν ταυτίζεται με τη θέσπιση της υποχρεώσεως θετικής αποδείξεως του εννόμου συμφέροντος του αιτούντος την κήρυξη της ακυρότητας και, συνεπώς, δεν συνεπάγεται τον περιορισμό του δικαιώματος υποβολής μιας αιτήσεως με τη θέσπιση ορισμένων πρόσθετων προϋποθέσεων. Περαιτέρω, το γεγονός ότι ο νομοθέτης θέσπισε τη διαδικασία κηρύξεως της ακυρότητας ως διαδικασία η οποία εξαρτάται από την υποβολή σχετικής αιτήσεως και ότι δεν είναι δυνατή η αυτεπάγγελτη ακύρωση ενός καταχωρισμένου σήματος συνηγορεί υπέρ της θέσεως ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η ένσταση περί καταχρήσεως δικαιώματος στο πλαίσιο του άρθρου 56, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009.

2) Μη εκτίμηση των ιδιαίτερων περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως

Καθόσον το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε να λάβει υπόψη την προβληθείσα από την ανααιρεσείουσα ένσταση περί καταχρήσεως δικαιώματος ως γενική νομική έννοια, δεν εκτιμήθηκαν οι ιδιαίτερες περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως από τις οποίες προκύπτει η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της ultra air GmbH να ζητήσει την κήρυξη της ακυρότητας του σήματος «ultrafilter international» (κοινοτικό σήμα αριθ. 001121839).

Συγκεκριμένα, η αιτούσα την κήρυξη της ακυρότητας, χρησιμοποιώντας η ίδια το επίμαχο σήμα, είχε την πρόθεση να εκμεταλλευτεί τη φήμη του σήματος το οποίο προσβάλλει, παραπλανώντας σκοπίμως το ενδιαφερόμενο κοινό και προκαλώντας του την εσφαλμένη εντύπωση ότι πρόκειται για παραδοσιακό σήμα της φημισμένης προκατόχου της ανααιρεσείουσας.

Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο δεν εκτίμησε επαρκώς τον ρόλο του διαχειριστή της ultra air GmbH ως αιτούσας την κήρυξη της ακυρότητας του σήματος «ultrafilter international» (κοινοτικό σήμα αριθ. 001121839), ο οποίος στο πλαίσιο των καθηκόντων του ως διαχειριστή της ανααιρεσείουσας, ήταν προσωπικώς υπεύθυνος για τη διαδικασία καταχώρισεως του σήματος, το οποίο τώρα προσβάλλει. Όλα τα απαιτούμενα έγγραφα στη διαδικασία καταχώρισεως προσκομίστηκαν από τον ίδιο προσωπικώς για να αποδείξει τον διακριτικό χαρακτήρα που είχε αποκτήσει το εν λόγω σήμα διά της χρήσεώς του, είχαν δε μάλιστα εν μέρει καταρτιστεί από τον ίδιο και αποτελούσαν αντικείμενο της αποκλειστικής του αρμοδιότητας.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (κωδικοποιημένη έκδοση) (ΕΕ L 78, σ. 1).